

е Букурещъ и дали тамъ ще ме приематъ въ тѣхното училище.

Азъ не знаѣхъ, че отъ Букурещъ идвали бунтовниците противъ турците и че русчушките затвори сж пълни съ кумити, въ числото на които е билъ и Стефанъ Караджа.

Щомъ запитахъ турския директоръ за Букурещъ, той ме изгледа на криво и се обърна на друга страна. Азъ се почудихъ, защо той стори това и отново го запитахъ за Букурещъ.

—Кой знае?... Може би ще те приематъ въ тѣхното училище, а послѣ ще те направятъ кумита и ще те изпратятъ въ Русчукъ, каза ми той и махна съ глава да си отивамъ.

—Истина ли е това, ефендимъ, което ми говорите, попитахъ азъ радостно. Какъ мога да сполуча за да достигна до Букурещъ?..

—Махвай се отъ прѣдъ ми, бе керата! Я го вижъ я! Па сѣдналъ още да ме пита? извика директорътъ подирѣ ми, като си стисна и двата юмруци.

Разбира се, той виждаше, че прѣдъ него стои едно българче съ овчарски серсемликъ. Иначе той съвсѣмъ друго-яче щеше да постъпи съ мене. Веднага щеше да заповѣда да ме натикатъ въ затвора при кумититѣ.

И тѣй, вечертъта, намѣсто да ношувамъ въ „царското училище“, едва намѣрихъ да си свия главата и подрѣма въ единъ празенъ каикъ край Дунава.

Пѣйчевски.

